

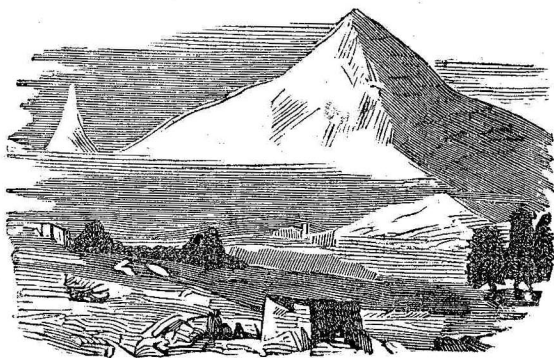

«τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

ΕΤΟΣ Ε'.
ΑΡΙΘ. 52.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1872.

Τιμὴ ἑτησία, Ἀθηνῶν λ. 50
» » Ἐπαρχιῶν » 60

ΤΟ ΟΡΟΣ ΑΡΑΡΑΤ.

Αναγινώσκουμεν εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν (Γέν. ἡ. 4.) ὅτι μετὰ τὸν κατακλυσμὸν, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Θεὸς κατέστρεψε τὸν παλαιὸν κόσμον διὰ τὰς ἀμαρτίας του, ἡ κιθωτὸς, εἰς τὴν ὑποίαν μόνῃ ἡ οἰκογένεια τοῦ Νῶε, συνισταμένη ἐξ ὀκτὼ ψυχῶν, ἐσώθη, ἐκάθησεν εἰς τὸ ὄρος Ἀραράτ. Τὰ ὄρη, τὰ ὑποῖα γνωρίζονται σήμερον ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο, ἀνήκουσιν εἰς τὰ Καυκάσια ὄρη, τὰ ἀνατολικὰ μέρη τῶν ὑποίων βρέχοντα ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Ἀρας, ἢ Ἀράξη, ὅστις χωρίζει τὴν Περσίαν ἀπὸ τῆς Ῥωσσίας, καὶ χύνεται εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν.

Τὸ κυρίως λεγόμενον ὄρος Ἀραράτ συνίσταται, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς παρούσης εἰκονογραφίας, ἐκ δύο κορυφῶν· τούτων ἡ ὑψηλότερα εἶναι 17,320 ἀγγλικῶν ποδῶν τὸ ὕψος ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης καὶ 14320 ἀπὸ τῆς πεδιάδος, διὰ τῆς ὑποίας ῥεεῖ ὁ Ἀράξης· αἱ δύο κορυφαὶ ἀπέχουσιν ἀπ' ἀλλήλων κατ' εὐθείαν γραμμὴν 36 χιλιάδας πόδας.

Ἀνωθεν τῶν 12 χιλιάδων ποδῶν τὸ ὄρος καλύπτεται ὑπὸ διηνεκοῦς χιόνος καὶ πάγου· εἶναι δὲ τὸ Ἀραράτ ἡφαιστειογενὲς, ἔχουν ἐσχηματίσθῃ ὑπὸ ἡφαιστείου ἐνεργείας, ἢ κάλλιον εἰπεῖν εἶναι αὐτὸ τοῦτο

ἡφαιστειον, καὶ τὸ 1840 συνέβη ἔκρηξις αὐτοῦ, ἥτις κατέστρεψε πλέον τῶν ἐξ χιλιάδων οἰκιῶν ἐκ τῶν τῆς περιχώρου ῥίψαν ὑπερμεγέθεις βράχους 50 τόνων τὸ βάρος εἰς μεγάλην ἀπόστασιν. Τὰ περίε τοῦ Ἀραράτ κατὰ τὰς περιγραφὰς τῶν περιηγητῶν εἶναι πολλὴ εὐφορα καὶ ὠραία καὶ κατοικοῦνται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ Ἀρμενίων.

Πολλοὶ τῶν περιηγητῶν ἐδοκίμασαν κατὰ καιροὺς ν' ἀναβῶσιν ἐπὶ τῆς ὑψίστης κορυφῆς τοῦ ὄρους τούτου, ἀλλ' ἀπέτυχον. Ὁ πρῶτος κατορθώσας τοῦτο ἦτο Ἀγγλος πρό τινων ἐτῶν· ἔκτοτε δὲ ἄλλοι ἔπραξαν τὸ αὐτό. Ἡ θέα ἀπὸ τοῦ μεγίστου ἐκείνου ὕψους λέγεται, ὅτι εἶναι μεγαλοπρεπής. Ὅποια πρέπει νὰ ἦσαν τὰ αἰσθήματα τοῦ Νῶε, διὰν μετὰ 12 μηνῶν περιορισμὸν εἰς τὴν κιθωτὸν ἐξῆλθε καὶ εὐρέθῃ ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου, ἔχων ὅλην τὴν ἄλλην κτίσιν οὕτως εἰπεῖν κατεστραμμένην ὑπὸ τοὺς πόδας του! καὶ ὅμως τὸ Ἀραράτ καὶ ἄλλα ἀκόμη ὑψηλότερα ὄρη εἶναι ὡς κόκκος ἄμμου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς μας, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ γῆ μας μικροτέρα καὶ αὐτοῦ τοῦ κόκκου παραβαλλομένη μετὰ τὸν ἥλιον καὶ τοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ! Πόσον θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου Κύριε, ὅλα ἔκαμες ἐν σοφίᾳ καὶ δυνάμει.

ΑΝΕΚΑΛΥΦΘΗΣΑΝ.

Ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐνὸς λόφου ἦτο κήπος καὶ ἐπὶ ἐνὸς τῶν ἐκεῖ δένδρων παιδίον κλέπτον μῆλα, ἐνῷ ἄλλο παιδίον ἔμενε κάτω καὶ παρητήρει μήπως τὰ ἰδοὺ κανεῖς.

— Τὸν νοῦν σου, — Πέτρε, — ἐφώναξε τὸ ἐπὶ τοῦ δένδρου παιδίον εἰς τὸν σύντροφόν του. — Τὰ μάτια σου τέσσαρα, καὶ μένε, διότι χανόμεθα! Νὰ ἰδῇς τί μῆλα ποῦ θὰ σοῦ φέρω!

— Κάμε τὴν δουλιὰ σου—Γιῶργη,—ἀπεκρίθη ὁ σκοπὸς,—φυγὴ δὲν φαίνεται!

Οὕτως ἐνόμιζε τὸ κακὸν ἐκεῖνο παιδίον· ἀλλ' ὅμως αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ καθηγητὴς τῆς ἀστρονομίας κ. Μικέλης, ἔτυχε νὰ ἐξετάσῃ τὸν ἥλιον, ὅστις ἔδωκε τότε ὀπισθεν τοῦ λόφου ἐκείνου, καὶ διὰ τοῦ μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ τηλεσκοπίου του εἶδε τὸν μικρὸν κλέπτῃ ἐπὶ τοῦ δένδρου καὶ τὸν σὺντροφόν του χρησιμεύοντα ὡς σκοπὸν. Τὸ τηλεσκόπιόν του τοὺς ἔφερε τόσο πλησίον, ὥστε ὁ κ. Μικέλης τοὺς ἔβλεπεν ὡς νὰ ἦσαν εἰς τὸ αὐτὸ δωμάτιον μετ' αὐτόν· ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου των ἦτο τόσο καθαρά εἰς αὐτόν, ὥστε ὅταν ἐφέρθησαν ἐνώπιον τῆς ἀστρονομίας τὰ ἀνεγνώρισε μεταξὺ πολλῶν ἄλλων παιδιῶν, ἃν καὶ τὸ διάστημα τοῦ λόφου ὅπου τὸ ἀστεροσκοπεῖον ἦτο περισσώτερον πῶν ἑπτὰ μιλίων, ἢ δύο ὥρων καὶ ἐπέκεινα. Οἱ μικροὶ κλέπται δὲν ἐφρατίζοντο τοιοῦτόν τι, ἀλλὰ δὲν ᾔθύναντο καὶ νὰ διαρῦναι τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ τηλεσκοπίου.

Ἄλλ' ὅμως ἐκτὸς τοῦ κ. Μικέλῃ ὑπῆρχε καὶ ἄλλος ὀφθαλμὸς ἐπ' αὐτῶν—ὀφθαλμὸς μεγαλειότερος καὶ ὀξύτερος, καὶ ὁ ὀφθαλμὸς ἐκεῖνος τοὺς ἠκολούθει πανταχοῦ—ἦτο ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἶναι ἐπάνω ὅλων ἡμῶν. Βλέπει τὴν νύκτα ὡς καὶ τὴν ἡμέραν—Βλέπει ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς οἰκίας—Βλέπει τὰς πράξεις καὶ βλέπει τὰς καρδίας ἡμῶν—Μὰ βλέπει κατ' ὄνομα—μὰς γνωρίζει κατ' ὄνομα.—Ὁ κ. Μικέλῃς δὲν ἐγνώριζε τὰ ὀνόματα τῶν παιδιῶν ἐκείνων, ἀλλ' ὁ Θεὸς γνωρίζει πάντας κατ' ὄνομα.

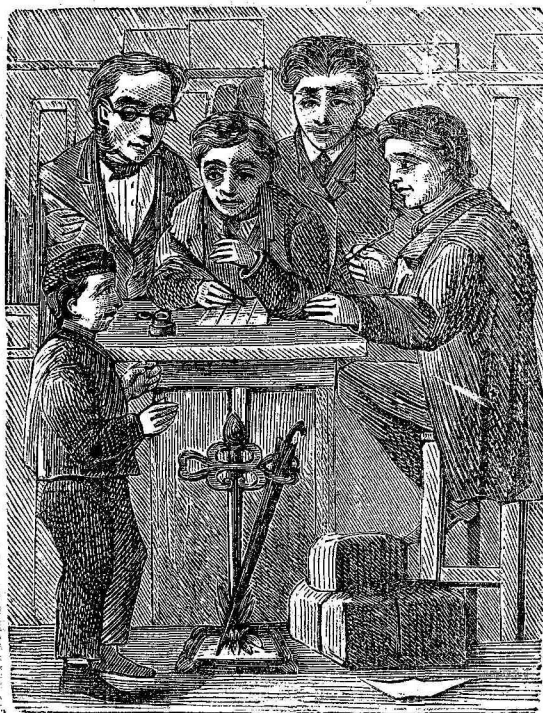
ΣΠΕΙΡΕΙΝ ΕΠΤΑ ΚΟΚΚΟΥΣ.

Ἐρωτηθεὶς ποτε ἄγριός τις Ἀμερικανὸς διὰ τί, ὅταν σπέρνῃν ἀραβόσιτον βάλαν ἐπὶ τὰ σπείρα ἢ κόκκους ὁμοῦ;—διότι, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος,—θέτομεν ἓνα διὰ τὰς κουρούνας, ἄλλον διὰ τοὺς σκώληκας, ἕτερον διὰ τοὺς σκιοῦρας, ἀπὸ δὲ τῶν ἄλλων ἀναμένομεν καρπὸν.

Οἱ ἄγριοι ἐκεῖνοι μὰς διδάσκουσιν ἐν μάθημα, ὅτι δηλ. πρέπει νὰ σπέρνωμεν καλὸν σπέρμα ἐν ἀφθονίᾳ, νὰ μὴ δυσανασχετῶμεν δὲ ἐὰν ὅλος οὗτος ὁ σπόρος δὲν φέρῃ καρπὸν.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μὰς λέγει, ὅτι τινὲς κόκκοι τοῦ καλοῦ σπόρου θὰ πέσουν εἰς τὸν δρόμον καὶ θὰ καταπατηθοῦν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ θὰ φαγωθοῦν ὑπὸ τῶν πετηνῶν καὶ δὲν θὰ βλαστήσουν· ἄλλοι εἰς τὰς πέτρας καὶ θὰ βλαστήσουν, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἔχουν ῥίζαν θὰ καυματοῦν ὑπὸ τοῦ ἡλίου· ἄλλοι μεταξὺ τῶν ἀκανθῶν καὶ θὰ πνιγοῦν ὑπ' αὐτῶν· ἀλλὰ τινὲς θὰ πέσῃν εἰς καλὴν καὶ ἀγαθὴν γῆν καὶ οὗτοι θὰ φέρουν καρπὸν τινὲς τριάκοντα, ἄλλοι ἐξήκοντα

καὶ ἄλλοι ἑκατὸν. Ὁ σπείρων μὲ φειδωλίαν,—λέγει ἡ Γραφή,—μὲ φειδωλίαν θέλει θερίσει, καὶ ὁ σπείρων μὲ ἀφθονίαν, ἀφθόνως θέλει θερίσει.

— Ὑπάρχει ἐδῶ χαμμία ἐργασία διὰ κἀνὲν μικρὸν παιδίον;—ῥώτησε παιδίον τι εἰς τὸ γραφεῖον ἐνὸς ἐμπορικοῦ καταστήματος.

— Καὶ ποῖον εἶναι τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ζητεῖ ἐργασίαν; ῥώτησεν εἰς τῶν γραφέων.

— Ἐγὼ, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον.

— Σὺ! ἐφώνησεν ἄλλος τις ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ καταστήματος· ἀκόμη δὲν ἐβγήκες ἀπὸ τὸ αὐγὸ καὶ ζητεῖς ἐργασίαν; Καλλίτερα νὰ υπάγῃς εἰς τὸν οἰκόν σου καὶ νὰ ἡσυχάσῃς.

— Θέλω νὰ κάμω καὶ τι πρὸς βοήθειαν τῆς κυρούλας μου, ἢ ὁποῖα φροντίζει δι' ἐμέ, —εἶπε τὸ παιδίον· μὲ χαμηλωμένους ὀφθαλμούς· εἶναι γράφια καὶ δὲν δύνανται νὰ ἐργάζηται πολλὰ, ἐνῷ ἐγὼ ἐμπορῶ.

— Τὸ θάρρος καὶ ἡ ἐτοιμότης τῶν λόγων τοῦ παιδίου ἐπέσυρον τὴν προσοχὴν ὅλων καὶ ἀμέσως συνηγοῦντο περὶ αὐτοῦ διάφοροι νεανίαι, οἱ ὁποῖοι ἤρχισαν νὰ τὸ ἀστεύουνται· ἀλλ' ἐκεῖνο χωρὶς νὰ ἐντραπῇ ἢ δευσιδίαση ἐξηκολούθει νὰ ἐρωτᾷ ἂν ὑπῆρχεν ἐργασία.

— Μὴ πειράζετε τὸ παιδίον, ἐφώνησεν εἰς τῶν κυρίων τοῦ καταστήματος—εἶναι εὐγενὲς παιδίον· ἔπειτα δὲ στραφείς πρὸς αὐτὸ, λάβε τέκνον μου τὰ χρή-